

Velmi povedený záskok

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 16 Listopad 2004 04:00

Ve čtvrtek 11. listopadu jsem poprvé navštívil klub s podivným názvem Rybanaruby. Klub je v malém sklepním prostoru předlouhé Mánesovy ulice, kousek od náměstí s kostelem Nejsvětějšího srdce páně, jedné z památek na jugoslávského architekta Josifa Plečnika.

Rybanaruby není jen hudebním klubem, ale je místem, kde lze posedět, koupit nějakou maličkost z nepřeberného množství hezkých věcí, vypít čaj nebo kávu. O společnost se starají i dvě kočky a černý pes (přesněji fenka), bez uzardění hledající přízeň hostů a diváků.

Do sálku určeného pro koncerty se vejde tak zhruba třicet lidí, kteří si mohou vybrat mezi starým pohodlným křeslem nebo židlemi různých tvarů a stářím. Účinkující ale nevystupují pod palbou reflektorů, ale ve velmi intimním osvětlení tvořeném i svíčkami.

Ten večer patřil už potřetí známé kapele Hluboké nedorozumění, která, jak už to na mateřských scénách bývá, vždy pozve nějakého hosta. Ten večer mělo být hostem duo Žamboši ze Vsetína. Ale **Hluboké nedorozumění** mění, zaměstnavatel mění. Honza Žamboch se Stáňou Brahovou nedostali v zaměstnání volno a bylo třeba rychle jednat a divadelním slovníkem řečeno, získat záskok.

Zaskakující liberecký Disneyband

foto: Tomáš Pohl ©

Na stránkách FOLKtиму jsem se dozvěděl, že namísto dvojice ze Vsetína přijede dvojice z Liberce, která si už od roku 2000 říká **Disneyband**.

Velmi povedený záskok

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 16 Listopad 2004 04:00

Nic není ale jednoduché, neboť Petr "Klokan" Vratný po příjezdu do Rybnyaruby zjistil, že nemá stojánky, takže si pro jistotu ještě zopakoval cestu do Nuslí.

Navíc Martinu Kadlecovi končil v Liberci pracovní proces až v devatenáct večer a koncert začínal ve dvacet hodin.

Ale vše dopadlo dobře. Klokan dovezl stojánky, Martin před devátou otevřel dveře a o zvučení se staral Šaolín.

Mezi diváky zasedli i Honza Řepka z Nestíháme a Kuba Linhart z Jauvajsu.

Co říci k **Hlubokému nedorozumění**? Není to kapela, která by mě zvedala ze sedadla, ale pocit z čistě znějících hlasů členů kapely zpívajících skladby z dílny Jepťáka, Klokana a basáka "Škopyho" se dá vyjádřit názvem písně Jardy Samsona Lenka - Pohoda. Tři mužské hlasy spojuje dohromady Elka Zachariášová, a to nejen svým přirozeným půvabem, ale zejména svým hlasovým projevem.

Hledat u Hlubokého nedorozumění vyhraněný žánr nemá smysl. Zpívají o svých zážitcích z vandrů, z vody, ale není to "echt trampírna". Je to milý a přirozený odraz pocitů, písně jednou křehké a jednou spíše více sranda. Zkrátka a dobře, cítím radost z hraní a zpívání a cítím i vývoj směrem vzhůru.

A tak první část proběhla a po přestávce nastoupili "záskokáři" - **Disneyband**.

O některých místech, kde se cosi rodí a daří, se říká, že je to vzduchem a vodou. Nevím, jakou vodu má Liberec (vítr vane z Ještědu), ale jistě tu samou pili bratři Michal a Martin Kadlecové, Bohouš Vašák, Hanka Skřivánková a další Jarreti. Ti všichni mají společně na společné vznik mrazení v mé páteři, což je u mě synonymum pro "velmi líbí".

Disneyband jsem slyšel poprvé na některých Vánočních prázdninách v Telči. Melodie a texty

Velmi povedený záskok

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 16 Listopad 2004 04:00

Martina Kadlece mají s prominutím "ksicht", slušněji řečeno naprostou a nezaměnitelnou osobitost. Texty mohou vzbuzovat tolik otázek, kolik typů lidí je poslouchá. Asi jako první mě dostala *Noc s inkvizitorem*, plná plnokrevné erotiky a citu bez manýrů, předstírání, klišé a všeho balastu.

Některé písně volají po instrumentaci, například *Trhací kalendář*. Proto nejen na první a zatím poslední CD *Opilí potměchutí* hraje Disneyland za podpory spřátelených muzikantů, především za "bratrské pomoci" části Jarretu.

Ale luštit texty Martina Kadlece je stejně bláhové jako vykládat slova Roberta Křesťana nebo Pavlíny Jíšové nebo verše Vítězslava Nezvala. Jde o sdělení pocitů, které se narodily v určité chvíli a dodatečné šití vysvětlivek prostě není možné.

A vedle Martina zpívá druhá polovina "bandu" Věrka Soukupová, jejíž nádherný hlas je pro Martinovy skladby jako stvořený. Hlas někdy křehký a něžný, někdy důrazný a křičící. Je jasné, že v aranžích úročí Martin i svou hereckou profesi.

Ten večer Martin "přebral" skoro celou CD a přidal pár písní, které zatím představují budoucí projekt. Martin však nijak nespěchá, není z těch, kteří produkují za každou cenu a doufají, že pár "pecek" vytlačí nutnou vatu do počtu..

Večer rychle uběhl a já si jen povzdechl, že takových záskoků by mělo být víc. Ale o to víc, se těším na Žambochy. Možná budou také někdy zaskakovat, třeba zrovna za Martina a Věrku.